

Vitralii cu meditatii

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marți, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

Buna Vestire

Luca 1,26-38

În luna șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Iar numele fecioarei era Maria.

Și, intrând la ea, i-a spus: "Bucură-te, o, plină de har, Domnul este cu tine! Ea s-a tulburat la acest cuvânt și cugeta în sine ce fel de salut ar putea fi acesta.

Însă îngerul i-a spus: „Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu. Vei primi în sân și vei naște un fiu și-l vei numi Isus. Acesta va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său; și va domni peste casa lui Iacob pe veci, iar domnia lui nu va avea sfârșit”.

Maria a spus către înger: „Cum va fi aceasta, din moment ce nu cunosc bărbat?” Răspunzând, îngerul i-a spus: „Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețe, și aceasta este luna a șasea pentru ea care era numită sterilă, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. Atunci, Maria a spus: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău”. Și îngerul a plecat de la ea.

Fragmentul de mai sus, din Evanghelia după Sfântul Luca, evidențiază faptul că vestea cea bună adusă de înger Mariei reprezintă împlinirea promisiunilor făcute de Dumnezeu cu privire la Mesia. Realizarea în Isus a promisiunilor din Vechiul Testament este opera exclusivă a lui Dumnezeu, nu este opera omului, chiar dacă nu exclude concursul uman reprezentat aici de acceptarea Mariei. Dialogul dintre Maria și înger descoperă împlinirea promisiunii din Is 7,14: o fecioară, păstrându-și fecioria, va naște un fiu. Isus este fiul mamei – fecioare, Maria, descendent al lui David. Salutul îngerului „*Bucură-te, o ,plină de har...*” ne arată clar că la început, la bază, stă inițiativa lui Dumnezeu; la rădăcina acestei vieți de slujire totală, consacrată în întregime împărăției, se află inițiativa de iubire a lui Dumnezeu. Maria este disponibilă întru totul planului lui Dumnezeu anunțat la buna –vestire, pentru că e „*plină de har*”.

Creatura, primind mântuirea, devine colaboratoare a lui Dumnezeu care vrea să-i mântuiască pe toți oamenii. Acel

„*fie mie...*”

al Mariei se unește cu acel

„*lată vin...*”

al lui Cristos (Ps 40,6) punându-se în slujba misterului răscumpărării, în dependență de Cristos și împreună cu el, prin harul lui Dumnezeu atotputernic.

Astfel relatarea buneii – vestiri este compendiu esențial al vieții sfintei Fecioare Maria din primul până în ultimul moment. În acest compendiu este concentrată toată istoria adevărului Mariei la planul lui Dumnezeu de la nașterea până la maturizarea sa divină, de la itinerariul zilnic al vieții trăite alături de fiul ei până la jertfa de pe Calvar și până la glorioasa „înviere” împreună cu fiul prin ridicarea cu trupul și sufletul la cer.

De aceea, răspunsul liber, conștient și responsabil dat de Maria – „*Iată slujitoarea Domnului, fie mie după cuvântul tău*”
-
este autobiografia solemnă a sfintei Fecioare, care trebuie să se transforme într-o autobiografie ideală pentru toți cei ce aderă la planul lui Dumnezeu.

„Preacurata Fecioară Maria, călăuzită de Duhul Sfânt, s-a consacrat pe deplin misterului Răscumpărării oamenilor; Mamă a Marelui Preot Veșnic și Regina Apostolilor, ocrotitoare a slujirii preoțești, ea trebuie să fie cinstită și iubită cu pietate filială”.
(Prezbyterorum Ordinis nr. 18)

Chemarea sf. apostol Paul:

Faptele Apostolilor 9,1-9

Dar Saul, tot urzind amenințare împotriva discipolilor Domnului, a mers la marele preot și a cerut de la el scrisori către sinagogile din Damasc ca să-i aducă legați la Ierusalim pe cei pe care i-ar fi găsit în această credință, fie bărbați, fie femei. Și în timpul călătoriei, pe când se apropia de Damasc, dintr-o dată l-a învăluit o lumină din cer. Căzut la pământ, a auzit un glas care-i spunea: „Saul, Saul! De ce mă persecuți?” El a răspuns: „Cine ești, Doamne?” El i-a zis: „Eu sunt Isus pe care tu îl persecuți. Dar ridică-te, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci”. Iar oamenii care îl însoțeau au rămas înmărmuriți pentru că auzeau glasul dar nu vedeau pe nimeni. Atunci Saul s-a ridicat de la pământ, și, deschizându-și ochii, nu vedea nimic. L-au luat de mână și l-au dus în Damasc. Și timp de trei zile a rămas fără vedere, nu a mâncat și nu a băut nimic.

Ceea ce este extraordinar în convertirea lui Saul este locul unic pe care îl ocupă Cristos; înălțarea la cer nu-l răpește pe Isus, dar îl face prezent în Biserica sa. În nici un alt eveniment, tânără Biserică n-a recunoscut puterea Aceluia care înviind, a devenit Domn, căruia i se supun toți, chiar și dușmanii și care poate atrage și supune voinței sale puterile cele mai potrivnice. Saul reprezintă persecutorul care prigonea cu vehemență deosebită Biserica, de aceea transformarea sa într-un instrument ales al Evangheliei apare ca o manifestare strălucitoare a lui Isus înviat. Victoria lui Cristos care îl atrage la sine, a pus în uimire pe creștinii care cunoșteau puterea lui Isus din viața sa publică. O minune ca aceasta nu săvârșise Isus în viața sa publică. Acum, după înviere, Isus avea toată puterea în cer și pe pământ.

Iudeii în îndărătnicia lor l-au putut răstigni pe Cristos, Saul însă n-a putut duce la îndeplinire planul său împotriva celor ce credeau în Cristos. Acum Cristos înviat, trăind în Biserică învinge și nu numai atât, dar dintr-un dușman aprig el face un prieten cu un zel de nestăpânit pentru Împărăția sa.

Dacă cercetăm textele în care atât Luca, în Fapte, cât și Paul însuși, în scrisorile sale, ne descriu acest eveniment, observăm că nu se folosește niciodată termenul „*convertire*”. Atunci în ce sens Paul s-a convertit? Oare a devenit mai religios ca înainte?

Se pare ca nu, dat fiind faptul că el însuși, ca evreu fariseu care respecta legea, se definea „*fără cusur în ce privește Legea*

” (Fil 3,6). Nici nu s-a convertit în sensul pe care-l dăm noi în mod obișnuit acestui cuvânt atunci când ne gândim la cel care a trecut de la o viață de păcat la o viață virtuoașă: Saul nu era nici idolatru, nici păcătos în sensul celui care este imoral. În mod generic se vorbește despre convertire și atunci când se vrea să se indice unul care a trecut de la o religie la alta: oare Saul și-a schimbat religia, încetând să fie evreu? Nu. Paul s-a simțit

chemat

și a avut harul

revelației

(aceștia sunt termenii pe care el le folosește pentru a descrie evenimentul din Damasc în Gal 1,15); iar în scrisorile sale se prezintă ca

„*acela care a fost chemat să fie Apostol al lui Isus Cristos*”

(cf. 1Cor 1,1; Rom 1,1). Paul insistă asupra chemării sale divine. El a fost chemat la apostolat direct prin harul lui Dumnezeu. Fără să fi făcut parte dintre Cei Doisprezece și fără să fi primit Evanghelia de la ei (cf Gal 1,11-12) el este apostol trimis de Cristos însuși

: „*Nu sunt eu apostol? Nu l-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru?*”

(1Cor 9,1-2).

„Dacă vestesc Evanghelia, nu am nici un motiv de laudă, pentru că datoria mă obligă. Vai mie dacă nu vestesc Evanghelia...Îndeplinesc o misiune ce mi-a fost încredințată...Am devenit slab pentru cei slabi, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut totul pentru toți, ca să-i câștig măcar pe unii. Pe toate le fac pentru Evanghelie” (1Cor 9,16.23).

„Toți creștinii, de orice stare sau condiție, sunt chemați la plinătatea vieții creștine și la desăvârșirea iubirii” .(Conciliul Vatican II, LG nr.40)

APOSTOLUL Petru pe apă

Matei 14,23-33

După ce a dat drumul mulțimilor, s-a urcat pe munte, singur, ca să se roage. Când s-a înserat, era acolo singur.

Barca se îndepărtase deja de uscat, la mai multe stadii, zguduită de valuri, deoarece vântul le era împotriva. Pe la straja a patra din noapte, [Isus] a venit la ei, umblând pe mare. Văzându-l că merge pe mare, discipolii s-au tulburat, spunând că este o fantasmă și, de frică, au început să strige. Dar Isus le-a vorbit îndată: „Curaj! Eu sunt, nu vă temeți!”

Atunci Petru i-a răspuns: „Doamne, dacă ești tu, poruncește să vin la tine pe apă”. El i-a zis: „Vino!” Coborând din barcă, Petru a început să umble pe apă și a venit spre Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a înspăimântat și, pentru că a început să se scufunde, a strigat: „Doamne, salvează-mă!” Îndată Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: „Om cu puțină credință, de ce te-ai îndoit?” Când s-a urcat în barcă, vântul a încetat, iar cei care se aflau în barcă i s-au închinat spunând: „Cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu!”

Valurile dezlănțuite și noaptea adâncă evocă pentru omul Bibliei forțele ostile lui Dumnezeu și credincioșilor lui. Apele mării, prin agitația lor perpetuă, reprezintă neliniștea demonică, pustietatea Șeolului - locuința morților (Iona 2,6s) . Adâncul mării furnizează imaginea cea mai grăitoare a unui pericol de moarte (Ps 69,3), căci fundul mării este socotit a fi vecin cu Șeolul. În timp de furtuna, marea care ia cu sine pământ și vietăți (Iob 12, 15; 40, 23), simbolizează nenorocirea gata să se năpustească asupra omului (Ps 124), intrigile țesute de dușmani împotriva celui drept (Ps 18,5s.17;42,8;71,20). Numai că Dumnezeu îl apără pe cel drept de valurile pustiitoare (Ps 32,6). El le poate, la fel de bine, lăsa și să se prăvălească asupra nelegiuitorilor (Iob 22,11).

Simbolismul religios al mării nu este pierdut din vedere nici de NT. Aceasta se vede chiar din Evanghelii. Marea rămâne locul demonic în care se aruncă porcii îndrăciți (Mc 5,13). Dezlănțuită, ea îi înspăimântă în continuare pe oameni. Însă Isus manifestă față de ea o putere divină ce biruie stihiiile.

În potolirea furtunii Isus a arătat că domină puterile răului. O liniștește cu un simplu cuvânt ce parcă o exorcizează: „*Taci! Potolește-te!*” (Mc 4,39s). Gestul lui Isus de a umbla pe mare revelează misterul persoanei sale: El vine la ai săi mergând pe apele mării. La aceste semne, ucenicii recunosc în El o prezență supraomenească.

A-l urma pe Isus, înseamnă a te elibera de stăpânirea răului. Adeseori, urmarea lui Cristos, e un drum anevoios, unde trebuie să înfrunți orice risc. Dar El ne liniștește: „*Curaj! Eu sunt, nu vă temeți!*”. În Petru, cel dintâi dintre apostoli, întâlnim drama credinciosului: puternic când se încredințează fără șovăire Domnului, amenințat și nesigur în această lume când se bazează numai pe sine.

Mărturia lui Petru

Matei 16,13-20

Venind în părțile Cezareii lui Filip, Isus i-a întrebat pe discipolii săi: „Cine spun oamenii că este Fiul Omului?” Ei i-au spus: „Unii «Ioan Botezătorul», alții, «Ilie», alții «Ieremia sau unul din profeți»”. El le-a spus: „Dar voi, cine spuneți că sunt?” Atunci Simon Petru a luat cuvântul și a zis: „Tu ești Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus i-a răspuns: „Fericit ești Simon, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-au revelat aceasta, ci Tatăl meu care este în ceruri. Și eu îți zic: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui. Ție îți voi da cheile împărăției cerurilor: ceea ce vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar ceea ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”. Atunci le-a poruncit discipolilor să nu spună nimănui că el este Cristos.

Potrivit relatărilor Evangheliei după Matei, toți puteau „să audă și să vadă” cuvântul și minunile lui Isus ce proclamau venirea Împărăției (Mt 13,16). De aceea minunile pe care le săvârșea Isus și învățătura pe care o proclama puneau problema:

„Cine este acesta?”

. Această întrebare a constituit o încercare și pentru Ioan Botezătorul (Mt 11,2s) și un scandal pentru farisei (Mt 12,22-28). Petru a dat adevăratul răspuns:

„Tu ești Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu!”

E drept că împreună cu tot poporul evreu, și ucenicii așteptau din partea cerului zilele glorioase ale unei restaurări naționale, dar încă din prima clipă Isus respinge această viziune asupra erei mesianice și vede în mod diferit eliberarea oamenilor.

La Cezareea lui Filip, Isus le cere ucenicilor să ia poziție. E timpul ca ei să rupă cu legalismul fariseilor închiși în ostilitatea lor, precum și cu entuziasmul mulțimilor, care visează o împărăție pământească. Isus le cere să se angajeze total și personal în credința în El.

Când Petru, înaintea tuturor, recunoaște în Isus pe trimisul lui Dumnezeu, nu e mânat numai de un impuls spontan – „trupul și sângele” înseamnă omul cu toată slăbiciunea sa - , ci e inspirat de Tatăl. Isus confirmă această bunăvoință a lui Dumnezeu față de Petru punându-l temelie a noii comunități de credincioși adunate de El însuși. În noua adunare a lui Dumnezeu, lui Petru îi încredințează o misiune cu totul deosebită: în numele Domnului și împreună cu ucenicii, al căror interpret se face, e desemnat să învețe și să judece, după cum arată imaginea cheilor și expresia „ a lega și a dezlega”.

Ne aflăm într-un moment crucial al Evangheliei: iată Biserica, întemeiată pe mărturisirea de credință în Cristos. Credința creștină catolică citește în acest text primatul lui Petru și necesitatea ca el să se perpetueze în Biserică.

„Biserica este apostolică deoarece este întemeiată pe apostoli...Până la întoarcerea lui Cristos, ea continuă să fie învățată, sfințită și călăuzită de apostoli prin urmașii lor în misiunea pastorală: colegiul episcopilor, asistați de preoți, în unire cu succesorul lui Petru, păstorul suprem al Bisericii” (Catehismul Bisericii Catolice nr.857).

Chemarea Sf. Iosif

Matei 1,18-25

Nașterea lui Isus Cristos a fost astfel: mama lui, Maria, era logodită cu Iosif. Mai înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată prin puterea Duhului Sfânt. Iosif, soțul ei, fiind drept și nevoind s-o denunțe, s-a hotărât să o lase în ascuns. După ce cugetase el acestea, iată că un înger al Domnului i-a apărut în vis, spunându-i: „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soția ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un fiu și-i vei pune numele Isus, căci el va mântui poporul său de păcatele sale”.

Toate acestea s-au petrecut ca să se împlinească ceea ce fusese spus de Domnul prin profetul care zice:

Iată, fecioara va zămisli și va naște un fiu

și îi vor pune numele Emanuel,

care înseamnă: Dumnezeu-cu-noi.

Trezindu-se din somn, Iosif a făcut după cum i-a poruncit îngerul Domnului: a luat-o la sine pe soția lui și nu a cunoscut-o înainte ca ea să fi născut un fiu. Și i-a pus numele Isus.

Evangelia după Sfântul Matei îl numește pe Iosif „*om drept*”, așa cum au fost numiți vechii patriarhi ai Israelului. El, asemenea lor, credea în iubirea lui Dumnezeu față de poporul său și față de omenirea întreagă și aștepta împlinirea promisiunii de mântuire, a unei mântuiri ce trebuia să vină de sus. Și acum iată-l implicat la persoana întâi în această extraordinară aventură.

Iosif, legat irevocabil de Maria, căci pe atunci logodna era definitivă, este martorul unui lucru de neînțeles: *”ea s-a aflat însărcinată prin puterea Duhului Sfânt”*. Când Iosif și-a dat seama că Maria aștepta un fiu conceput fără concursul său, nu știe ce să gândească. Nici Maria nu poate oferi explicații, deoarece prea mare era misterul. Cine îi va da un răspuns, o lămurire în această situație imposibilă?

O revelație din cer îi schițează misiunea: ca și vestirea adresată de îngerul sau trimisul lui Dumnezeu patriarhilor, misiunea îi este descrisă sub imaginea visului. Duhul a dat rodnicie apelor în primele zile ale creației (Gen 1,1; Ps 33,6-7), Duhul a redat viața poporului ales, nimicit și exilat (Ezechiel 37,1,14; Isaia 44,3-4), iar acum același Duh creează în sânul Fecioarei pe omul nou, noul Israel. Misterioase intervenții ale lui Dumnezeu, care răstoarnă cursul lucrurilor și obiceiurile oamenilor! Iosif se supune; prin el, Isus se înscrie în mod public în neamul lui David. Ce va fi acest fiu, al cărui nume, „*Isus*”, este deja un plan: *„Dumnezeu mântuiește”* ? O

profeție a lui Isaia rămasă misterioasă pentru mintea credincioșilor se realizează astăzi. Iată mesajul principal destinat în primul rând iudeilor:

„Iată, fecioara va zămisli și va naște un fiu și îi vor pune numele Emanuel, care înseamnă: Dumnezeu-cu-noi”

(Isaia 7,14).

Acum, când vălul misterului s-a ridicat puțin, cei doi soți pot să locuiască împreună, iar întreaga lor existență este orientată spre o a treia persoană: Fiul lui Dumnezeu, care, venit de sus, și-a așezat locuința între noi.

„Atunci când condescendența divină alege pe cineva pentru o misiune specială sau pentru o stare de viață sublimă, el dă persoanei alese toate carismele care îi sunt necesare pentru

Vitralii cu meditatii

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

împlinirea misiunii sale...Și aceasta a avut loc, mai presus de toate, în viața marelui Sânt Iosif".
(Sf. Bernardin din Siena, Discursuri: Opera 7,16)

Chemarea lui Moise

Exod 3,1-15

În vremea aceea, Moise păștea oile lui Ietro, preotul din Madian, socrul său. Și depărtându-se odată cu turma în pustie, a ajuns până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb;

Iar acolo i S-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieșea dintr-un rug; și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia.

Atunci Moise și-a zis; „Mă duc să văd această arătare minunată: că rugul nu se mistuiește”.

Iar dacă a văzut Domnul că se apropie să privească, a strigat la el Domnul din rug și a zis: „Moise! Moise!” Și el a răspuns: „Iată-mă, Doamne!”

Și Domnul a zis: „Nu te apropia aici! Ci scoate-ți încălțăminte din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!”

Apoi i-a zis iarăși: „Eu sunt Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Abraham și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacob!” Și și-a acoperit Moise fața sa, că se temea să privească pe Dumnezeu.

Zis-a Domnul către Moise: „Am văzut necazul poporului Meu în Egipt și strigarea lui de sub apăsători am auzit și durerea lui o știu.

M-am pogorât dar să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-un pământ roditor și larg, în țara unde curge miere și lapte, în ținutul Cananeilor, al Heteilor, al Amoreilor, al Ferezeilor, al Gherfheseilor, al Heveilor și Iebuseilor.

Iată dar că strigarea fiilor lui Israel a ajuns acum până la Mine și am văzut chinurile lor, cu care-i pedepsesc Egiptenii.

Vino dar să te trimit la Faraon, regele Egiptului, ca să scoți pe fiii lui Israel, poporul Meu, din țara Egiptului!”

Atunci a zis Moise către Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, regele Egiptului, și să scot pe fiii lui Israel din țara Egiptului?”

Iar Dumnezeu i-a zis: „Eu voi fi cu tine și acesta îți va fi semnul că te trimit Eu: când vei scoate pe poporul Meu din țara Egiptului, vă veți închina lui Dumnezeu în muntele acesta!”

Zis-a iarăși Moise către Dumnezeu: „Iată, eu mă voi duce la fiii lui Israel și le voi zice: Dumnezeuul părinților voștri m-a trimis la voi... Dar de-mi vor zice: Cum îl cheamă, ce să le spun?”

Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt”. Apoi i-a zis: „Așa să spui fiilor lui

Israel: Cel ce este m-a trimis la voi!"

Apoi a zis Dumnezeu iarăși către Moise: „Așa să spui fiilor lui Israel: „Domnul Dumnezeuul părinților noștri, Dumnezeuul lui Abraham, Dumnezeuul lui Isac și Dumnezeuul lui Iacob m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci; aceasta este pomenirea Mea din neam în neam!"

Pentru Israel, Moise este profetul fără egal prin care Dumnezeu și-a eliberat poporul, cu care a încheiat Legământul (Ex 24,8), căruia i-a descoperit Legea (Ex 24,3).

Chemarea lui Moise reprezintă împlinirea unei îndelungate pregătiri providențiale. Născut într-un popor oprimat, Moise îi datorează fiicei faraonului nu numai faptul de a fi „scos din apă” și de a supraviețui, ci și educația aleasă care îl pregătește pentru rolul său de conducător (Ex,8-22;2,1-10). Cu toate acestea, nici înțelepciunea, nici puterea, nici reputația astfel dobândite (cf Ex 11,3) nu reușesc să facă din el eliberatorul poporului său. El se lovește chiar de reaua voință a celor din poporul său (Ex 2,11-15) și trebuie să fugă în pustiu. Aici primește chemarea: Yahve îi apare, îi dezvăluie atât Numele, cât și planul său de mântuire, îi face cunoscută misiunea lui și îi dă tăria de a o îndeplini. În zadar caută să se eschiveze: „Cine sunt eu?...”

. Umilința care-l determină să ezite inițial în fața unei sarcini atât de dificile îl va face să o împlinească mai apoi cu o angajare fără egal, în ciuda împotrivirilor de tot felul (Num 12,3.13).

Deși credința lui a șovăit la un moment dat (Num 20,10), Dumnezeu îl declară totuși cel mai credincios slujitor al său (Num 12,7) și îl consideră prieten (Ex 33,11). Printr-un har deosebit, îi revelează, dacă nu slava lui, cel puțin numele său (Ex 33,17-23). Vorbindu-i din mijlocul norului, îl acreditează în calitate de conducător al poporului ales.

Moise este singurul, în afară de Isus, căruia NT îi dă titlul de „mijlocitor”. Însă, în vreme ce prin mijlocirea lui Moise (Gal 3,19), slujitorul său credincios (Evr 3,5), Dumnezeu a dat Legea doar poporului lui Israel, prin mijlocirea lui Isus Cristos, Fiul său, îi mântuiește pe toți oamenii. Moise mijlocește pentru poporul său și prin rugăciunea sa asigură biruința lui Israel asupra dușmanilor (Ex 17,9-13) și îi obține iertarea păcatelor (Ex 32,11-14); astfel îl salvează de la pieire interpunându-se în calea mâniei divine:

Vitralii cu meditatii

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

„Iartă-le păcatul...iar de nu, șterge-mă și pe mine din cartea ta!”

(Ex 32,31). Prin această iubire arzătoare, el schițează trăsăturile

„Slujitorului”

care suferă și care va mijloci pentru păcătoși

„purtându-le păcatele”

(Is 53,12). Astfel Moise îl prefigurează pe Isus (Fp 3,22).

Chemarea lui Samuel

1 Samuel 3,1-11

Și pruncul Samuel slujea Domnului sub povața preotului Eli. În zilele acelea cuvântului Domnului era rar și nici vedeniile nu erau dese.

Și iată în vremea aceea, când Eli stătea culcat la locul său și ochii lui începuseră a se închide și nu mai putea să vadă;

Când sfeșnicul Domnului nu se stinsese încă și Samuel era culcat în cortul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu,

A strigat Domnul către Samuel: „Samuel, Samuel!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!”

Și a alergat la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Acela însă a răspuns: „Nu te-am chemat. Du-te și te culcă!” Și s-a dus Samuel și s-a culcat.

Iar Domnul a strigat a doua oară pe Samuel: „Samuel, Samuel!” Și acesta s-a sculat și a venit iar la Eli și a zis: „Iată-mă! De ce m-ai chemat?” Și acela i-a zis. „Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi și te culcă!”

Samuel nu cunoștea atunci glasul Domnului și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă.

Dar Domnul a strigat pe Samuel și a treia oară. Și s-a sculat acesta și a venit la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Atunci a înțeles Eli că Domnul cheamă pe copil.

Și a zis Eli către Samuel: „du-te înapoi și te culcă și când Cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!” Și s-a dus Samuel și s-a culcat la locul său.

Și a venit Domnul și a stat și a strigat ca întâia și ca a doua oară: „Samuel, Samuel!” Iar Samuel a zis: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!”

A zis Domnul către Samuel: „Iată, am să fac în Israel un lucru, încât cine va auzi de el, aceluia îi voi țui amândouă urechile”.

Profetul Samuel este contemporan cu Saul și David, iar activitatea lui este descrisă în cartea întâi a lui Samuel. *Faptele Apostolilor* îl prezintă ca fiind cel dintâi dintre profeți (Fap 3,24) și ultimul dintre judecători (Fap 13, 20).

În planul său, Dumnezeu se folosește de nenumărate mijloace pentru a-l chema pe om să colaboreze cu planul său de iubire. Sfânta Scriptură prezintă multe persoane care au răspuns acestei chemări, iar căile au fost din cele mai diverse. Astfel, Samuel este chemat în timp ce dormea - textul de mai sus -, Saul este ales și uns rege prin intermediul lui Samuel (1Sam 10,1), David este chemat de la turma de oi (1Sam 16,1-13).

Chemarea nu presupune anumite predispoziții: în cazul nostru, Samuel nu stătea în așteptarea glasului Domnului, ci dormea, Saul îl întâlnește pe Samuel în timp ce își căuta măgarii pe care îi pierduse, iar Samuel îl unge rege deși Saul nu se aștepta la o astfel de demnitate; David este fiul mai mic al lui Iese, un păstor, nicidecum cu predispoziții pentru a fi rege.

Marele merit al acestora a fost că s-au lăsat convinși că Dumnezeu are un plan cu ei, chiar dacă inițial le era greu să-l individualizeze. Răspunsul pe care îl dau are o dublă semnificație: pe de o parte sunt puși în slujba poporului să-l conducă, iar pe de altă parte, devin reprezentanții lui Dumnezeu pentru popor.

De aici se poate constata că orice chemare are rolul de a-l sluji pe Dumnezeu prin aproapele. Lipsa înclinațiilor vizibile este compensată de cele mai multe ori de o încredere totală în voința lui Dumnezeu care suplinește aceste lipsuri. Samuel este trezit și conștientizat prin glasul lui Eli, Saul este orientat spre Samuel de o slugă a sa. David îl învinge pe Goliat doar cu o piatră trasă cu praștia (1Sam 17,49). Toate acestea demonstrează un singur lucru: chemarea este un dar gratuit care, de foarte multe ori, compensează anumite lipsuri naturale.

Vitralii cu meditatii

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

„Oricare chemare creștină vine de la Dumnezeu, este darul lui Dumnezeu. Însă ea nu este dată niciodată în afara sau independent de Biserică, ci trece totdeauna în Biserică și prin Biserică, pentru că așa cum ne amintește Conciliul Vatican II, «I-a plăcut lui Dumnezeu să-i sfințească și să-i mântuiască pe oameni nu individual și fără vreo legătură între ei, ci a voit să facă din ei un popor care să-l cunoască în adevăr și să-l slujească în sfințenie

«

»

(Pastores dabo vobis, nr.35)

Chemarea PROFETULUI Isaia

Isaia 6,1-8

În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul.

Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte șase aripi: cu două își acoperea fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau.

Și strigau unul către altul, zicând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Sabaot, plin este tot pământul

de slava Lui!"

Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din țâțânilor lor, iar templul s-a umplut de fum.

Și am zis: „Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Sabaot L-am văzut cu ochii mei!"

Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mâna sa un cărbune, pe care îl luase cu cleștele de pe jertfelnic.

Și l-a apropiat de gura mea și a zis: „Iată s-a atins de buzele tale și va șterge toate păcatele tale, și fărdelegile tale le va curăța!"

Și am auzit glasul Domnului care zicea: „Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?" Și am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!"

Isaia este unul dintre cei mai mari profeți ai poporului ales. El a primit de la Dumnezeu vocația de profet în anul 742 î.C., în condițiile în care Iudeea (regatul de Sud) trecea prin cea mai grea perioadă istorică. Și aici, ca și în Israel (regatul de Nord), corupția, ipocrizia și nedreptatea erau la rang înalt. După moartea regelui Osia (regele lui Iuda), influența puterii Asiriei a început să se facă simțită. În regatul lui Iuda va ajunge la putere Ahaz, care neascultând de Isaia, va încheia alianță cu Asiria. Urmările acestei alianțe aveau să fie nefaste: Ahaz, sub presiunea alianței încheiate, introduce cultul asirienilor în templul de la Ierusalim. Ca urmare, în loc să apere regatul de stăpânirea popoarelor păgâne, Ahaz devine vasalul lor.

Isaia n-a pregetat să denunțe această nelegiuire și a intervenit în viața politică pentru a călăuzi poporul la credința în Dumnezeu. Mesajul dominant al profetului este sfințenia lui Dumnezeu, creatorul și stăpânul lumii. Pe drept cuvânt este numit „*profetul sfințeniei lui Dumnezeu*”. Nici un alt profet nu surprinde slava lui Dumnezeu așa cum o surprinde el. Este profetul care, văzând slava lui Dumnezeu, recunoaște că locuiește în mijlocul unui popor cu buze necurate (cf Is 6,1-5). Pentru el, Domnul este „*Sfântul lui Israel*”

.

În viziune, văzând slava lui Dumnezeu și pe serafimii care strigau unul către celălalt: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Sabaot, plin este tot pământul de slava Lui!*”

, Isaia înțelege care este răutatea păcatului și ce consecințe are. Concret, răul din lume provine din infidelitate omului față de Dumnezeu, față de poruncile lui, înseamnă lipsa sfințeniei. Păcatul omului a contaminat universul întreg. De aceea, și pedeapsa divină trebuie să fie universală.

Totuși Domnul nu va distruge tot poporul, va păstra un „*rest sfânt*”, care va duce mai departe promisiunea mântuirii. Din acest rest, într-o zi se va naște un rege care va instaura dreptatea și pacea. Peste el se va odihni „*duhul înțelepciunii și al înțelegerii, al sfatului și al tăriei, duhul cunoașterii și al fricii de Domnul*” (cf Is 11,2). Împlinirea acestei promisiuni se va împlini în persoana lui Isus Cristos care, prin patima, moartea și învierea sa, va salva tot universul.

Yahve nu e doar unicul Dumnezeu pentru Israel, ci El este unicul Dumnezeu pentru întreaga omenire. Această conștiință îi va determina mai târziu pe primii creștini să depășească granițele poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament și să ducă Evanghelia și la păgâni.

Chemarea PROFETULUI Ilie

1 Regi 19,1-14

Și a spus Ahab Izabelei tot ce a făcut Ilie și cum a ucis pe toți proorocii cu sabia.

Atunci a trimis Izabela un vestitor la Ilie, ca să-i spună: „Dacă tu ești Ilie și eu Izabela, așa și așa să-mi faci dumnezeii, ba încă și mai mult, dacă mâine pe vremea aceasta nu voi face cu viața ta la fel cum ai făcut și tu cu fiecare din ei!”

Când a auzit Ilie aceasta, s-a sculat și a plecat, să-și scape viața sa, și a venit la Beer-Șeba, care este în Iuda, și și-a lăsat ucenicul acolo, iar el s-a dus mai departe în pustiu, cale de o zi, și s-a așezat sub un ienupăr și își ruga moartea zicând: „Îmi ajunge acum, Doamne! Ia-mi sufletul că nu sunt eu mai bun decât părinții mei!”

Și s-a culcat și a adormit acolo sub ienupăr. Și iată un înger l-a atins și i-a zis: „Scoală de mănâncă și bea!” și a căutat Ilie și iată, la căpătâiul lui, o turtă coaptă în vatră și un urcioc cu apă. Și a mâncat și a băut și a adormit iar.

Dar iată îngerul Domnului s-a întors a doua oară, s-a atins de el și a zis: „Scoală de mănâncă și bea, că lungă-ți este calea!” Și s-a sculat Ilie și a mâncat și a băut și, întărindu-se cu acea mâncare, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până la Horeb, muntele lui Dumnezeu.

Și a intrat acolo într-o peșteră și a rămas acolo. Și iată cuvântul Domnului a fost către el și i-a zis: „Ce faci aici, Ilie?” Iar Ilie a zis: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeu Sabaot, căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat jertfelnicile Tale și pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia, rămânând numai eu singur, dar caută să ia și sufletul meu!”

A zis Domnul: „Leși și stai pe munte înaintea feței Domnului! Că iată Domnul va trece; și înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur; după cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul”.

Auzind aceasta, Ilie și-a acoperit fața cu mantia lui și a ieșit și a stat la gura peșterii. Și a fost către el un glas care i-a zis: „Ce faci aici, Ilie?” Iar el a zis: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnului Dumnezeu Sabaot, că au părăsit fiii lui Israel legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale și pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia; numai eu singur am rămas, dar caută să ia și sufletul meu!”

Figura profetului Ilie marchează profund istoria biblică. După Moise, Abraham și David, Ilie este personajul din Vechiul Testament cel mai des citat în Noul Testament.

Citind textul de mai sus, putem înțelege că pustiul, unde trebuie să fugă Ilie, îi revelează voința Dumnezeului său care, îl face să meargă până la multele Horeb. Acolo, Dumnezeu i se manifestă chiar în locul în care Moise îl văzuse pe Yahve (Ex 33,21-23), și, asemenea lui Moise, Ilie devine, prin întâlnirea sa cu Yahve, izvor de sfințenie pentru popor (1 Regi 19,15-18), apărătorul lui Dumnezeu și a celor asupriți: : „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Sabaot”.

Era necesar acest zel mistuitor pentru a-i înfrunța pe potenții timpului, Ahab și Izabela care îmbătați de victoriile militare, de strălucirea noii capitale și prosperitatea orașelor, sunt cufundați într-un climat de orgoliu și autosuficiență (1 Regi 16,23-34). La palatul regal, Izabela, soția păgână a lui Ahab, urzește numai planuri nelegiuite. Ea întreține în templul lui Baal sute de profeți mincinoși însărcinați să răspândească cultul idolilor. Ilie înfruntă provocarea și își face de râs adversarii prin intervenția răsunătoare a lui Yahve pe muntele Carmel (1 Regi 18).

Astfel de fiecare dată când drepturile Dumnezeului său sunt contestate, Ilie intră în arenă. Nu este în cauză numai cultul Dumnezeului adevărat, ci și dreptatea și soarta celor slabi: Ilie tună

și fulgeră împotriva lui Ahab, ucigașul lui Nabot, om pașnic, până într-atât încât regele, înspăimântat, ajunge să se căiască (1 Regi 21).

Ilie este martor al lui Dumnezeu și în fața păgânilor. Pentru mulți evrei din acele timpuri, binefacerile lui Dumnezeu trebuiau să se limiteze la poporul ales. Dar, pentru Dumnezeu, care-l trimite pe Ilie, lucrarea mântuirii depășește limitele: o păgână este salvată de foamete (1 Regi 17,10-16) și fiul ei e izbăvit de moarte (17,17-24).

La sfârșitul activității sale, omul lui Dumnezeu dispare în mod misterios din fața însoțitorilor săi, luat de „vârtej”, lăsându-i lui Elizeu, spiritul său profetic pentru a continua lucrarea lui Dumnezeu (2 Regi 2,1-18). Răpirii misterioase îi va corespunde o întoarcere escatologică: „*Iată, Eu vă trimit pe Ilie prorocul, înainte de a veni Ziua lui Yahve cea mai mare și înfricoșătoare*” (Mal 3,23).

Această așteptare escatologică se împlinește în Ioan Botezătorul (Mt 17,10-13), dar într-un mod tainic, căci Ioan nu este Ilie (In 1,21-25) și, deși propovăduirea lui întoarce inimile oamenilor, nu este el acela care potolește mânia divină. Ioan Botezătorul realizează figura lui Ilie în ceea ce privește pocăința practică în pustiu dar Isus este cel care-i împlinește promisiunile lui Dumnezeu.

Încă de la episodul din Nazaret, Isus își definește misiunea universală prin referire la cea a lui Ilie (Lc 4,25s). Ilie făcuse să coboare foc din cer pentru a răzbuna onoarea lui Dumnezeu (2Regi 1,9-14); Isus aduce un foc nou, cel al Duhului Sfânt (Lc 12,49). Pe multele Măslinilor, Isus este mângâiat și întărit de un înger, cum a fost și Ilie în pustiu, dar spre deosebire de Ilie, Isus nu ceruse moartea. Ilie răpit în cer (2Regi 2,1-15) prefigurează Înălțarea lui Cristos, cel care va trimite ucenicilor săi „*făgăduința Tatălui*”, pe Duhul Sfânt (cf Lc 24,51).

Convorbirea Profetului Ilie cu Isus, la Schimbarea la Față (Mt 17,1-8), precum odinioară cu Yahve „*în adiere de vânt lin*”, rămâne pentru tradiția creștină un exemplu al intimității la care Domnul îi cheamă pe toți credincioșii.

Isus Bunul Păstor

Ioan 10,7-18

Atunci, Isus a zis din nou: „Adevăr, adevăr vă spun: eu sunt poarta oilor. Toți cei care au venit înainte de mine sunt hoți și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt poarta. Dacă cineva intră prin mine, va fi mântuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și săucidă. Eu am venit ca să aibă viață și s-o aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Cel plătit și care nu este păstor, căruia nu-i aparțin oile, vede că vine lupul, lasă oile și fuge, iar lupul le răpește și le împrăștie; pentru că este plătit și nu-i pasă de oi.

Eu sunt păstorul cel bun. Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine așa cum mă cunoaște Tatăl și eu îl cunosc pe Tatăl; iar eu însumi îmi pun viața pentru oi. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; iar ele vor asculta glasul meu și va fi o singură turmă și un singur păstor. De aceea mă iubește Tatăl, pentru că îmi dau viața pentru ca s-o iau din nou. Nimeni n-o ia de la mine, ci eu o dau de la mine însumi. Am putere să o dau și am putere să o iau din nou. Această poruncă am primit-o de la Tatăl meu”.

Încă din Vechiul Testament, profund înrădăcinată în experiența acelor „aramei pribegi” (Dt 26,5) - patriarhii lui Israel în sânul unei civilizații pastorale - metafora păstorului exprimă două aspecte ale autorității exercitate asupra oamenilor:

1. păstorul este căpetenie, un bărbat puternic în stare să apere turma de fiarele sălbatice (1 Sam 17,34-37; cf Mt 10,16; Fp 20,29);

2. păstorul este tovarăș, este plin de gingășie față de oile sale, le cunoaște starea (Pr 27,23), se adaptează situației lor (Gen 33,13), le poartă în brațe (Is 40,11), îndrăgește pe fiecare, una câte una, „*ca pe o fiică*” (2Sam 12,3). Astfel autoritatea păstorului este evidentă, ea se întemeiază pe devotament și iubire.

De altfel, în vechiul Orient (Babilon, Asiria), regii se considerau adesea păstori cărora divinitatea le încredințase slujba de a aduna oile turmei și de a avea grijă de ele. Pe acest fondal, Sfânta Scriptură detaliază relațiile ce-l unesc pe Israel cu Dumnezeu.

Fidel tradiției biblice, Isus zugrăvește, sub trăsăturile păstorului, preocuparea plină de îndurare a lui Dumnezeu. Calitățile bunului Păstor se împlinesc cu adevărat în persoana lui Isus care merge să-și caute oaia pierdută (Lc 15,4-7), se socotește pe sine însuși ca trimis la oile pierdute al lui Israel (Mt 15,24, Lc 19,10). Mai mult, el este singurul mijlocitor, poarta pe care se intră în staul și pe care se iese la pășune. El singur încredințează puterea pastorală anumitor oameni în Biserică (textul de mai sus).

Păstorii bisericii, după exemplul Domnului, trebuie să caute oaia rătăcită (Mt 18,12), să vegheze împotriva lupilor lacomi care nu vor cruța turma (Fp 20,28), să conducă turma cu elanul inimii, în mod dezinteresat, devenind modele pentru turmă. Atunci vor fi „*răsplățiți de Mai-marele păstorilor*” (1Pt 5,3).

„Principiul interior, virtutea care animă și călăuzește viața spirituală a preotului ca și configurat lui Cristos, cap și păstor, este iubirea pastorală... Conținutul esențial al iubirii pastorale este dăruirea de sine, dăruirea totală de sine față de Biserică, după modelul și în comuniune cu dăruirea lui Cristos .” (Pastores dabo vobis nr.23)

Isus învață

Matei 4,23-25

El străbătea toată Galileea, învățând în sinagogile lor, predicând evanghelia împărăției și vindecând orice boală și orice suferință în popor. Și s-a dus vestea despre el în toată Siria. Erau aduși la el toți cei care sufereau de diferite boli și chinuri; posedăți, lunatici și paralizați, iar el îi vindeca. Îl urmau mulțimi numeroase din Galileea, din Decapole, din Ierusalim și Iudeea și de dincolo de Iordan.

În timpul vieții publice, Isus face din învățătura sa, un aspect esențial al activității sale: învață în sinagogi, în Templu (Mt 21,23; In 7,14), cu ocazia sărbătorilor (In 8,20) și chiar în fiecare zi (Mt 26,55). Totuși, deși mulțimii îi apare ca un învățător printre ceilalți, El se deosebește de ei în mai multe privințe: uneori vorbește și se poartă ca un profet, alții se prezintă ca interpretul autorizat al Legii, pe care o duce la desăvârșire (Mt 5,17). În această privință, Isus învață cu o autoritate nemaîntâlnită, spre deosebire de cărturari (Mt 13,54). În afară de aceasta, învățătura lui prezintă un caracter de noutate care îi frapază pe ascultători (Mc1,27). El vrea să facă cunoscut mesajul autentic al lui Dumnezeu și să-i determine pe oameni să-l primească. Secretul acestei atitudini atât de noi este faptul că, spre deosebire de învățătorii oficial abilitați, învățătura lui nu este de la El însuși, ci de la Cel care l-a trimis (In 7,16); El nu spune decât ceea ce-l învață Tatăl (In 8,28).

A primi învățătura sa înseamnă deci a fi docili față de Dumnezeu însuși. Dar pentru a ajunge la aceasta e nevoie de o anumită dispoziție a inimii ce-l înclină pe om la împlinirea voinței divine.

„În seminarii educarea seminariștilor trebuie să tindă spre formarea unor adevărați păstori sufletești după modelul Domnului Isus Cristos, Învățătorul, Preotul și Păstorul. Să fie pregătiți pentru slujirea cuvântului: pentru a înțelege tot mai adânc cuvântul lui Dumnezeu revelat, a-l asimila prin meditație și a-l exprima prin cuvânt și viață”. (Optatam totius nr.4).

Botez

Ioan 3,1-7

Era între farisei un om numit Nicodim, un conducător al iudeilor. Acesta a venit la el, noaptea, și i-a zis: „Rabbi, știm că ai venit de la Dumnezeu ca învățător, căci nimeni nu poate să facă semnele pe care le faci, dacă Dumnezeu nu este cu el”. Isus i-a răspuns și i-a zis: „Adevăr, adevăr îți spun, dacă cineva nu se naște din nou, nu poate să vadă împărăția lui Dumnezeu”. Nicodim i-a zis: „Cum poate să se nască un om când este bătrân? Oare poate să intre din nou în sânul mamei sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevăr, adevăr îți spun: dacă cineva nu se naște din apă și Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este, iar ce este născut din Duh, duh este. Și nu te mira că ți-am zis: trebuie să vă nașteți din nou.

Sfântul botez este fundamentul întregii vieți creștine, poarta vieții spirituale care deschide calea spre celelalte sacramente. Cuvântul Botez vine din limba greacă - „*baptizein*” – și înseamnă „*a se scufunda în apă*”

indicând și efectul acestei scufundări, adică spălarea sau curățirea prin scufundare. Isus aseamănă Botezul cu o nouă naștere. În discuția cu Nicodim, El a făcut cunoscut că va orânduie Botezul, acesta fiind necesar pentru mântuire. După înviere, a orânduie Botezul când i-a trimis pe apostoli în lume cu această misiune

: „*Mergeți, așadar, și faceți ucenici în toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului și al sfântului Duh și învățându-i să păzească toate câte vi le-am poruncit vouă*”

(Mt 28,19-20). Din ziua de Rusalii, Biserica administrează fără întrerupere taina Botezului. La Rusalii, Petru spunea în predica sa:

„*Converțiți-vă și fiecare dintre voi să se boteze în numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Duhului Sfânt*”

(Fap 2,38).

- Botezul sădește în om harul sfințitor sau harul îndreptării, care îl face pe om sfânt și drept înaintea lui Dumnezeu;

- Prin Botez, Sfânta Treime dăruiește celui botezat, virtuțile teologale, virtuțile cardinale și darurile Duhului Sfânt;

- Botezul iartă păcatul strămoșesc și toate păcatele personale de dinainte de botez;

- Botezul face din noi mădulare ale Trupului mistic al lui Cristos. Acest trup, al cărui cap este Cristos, este Biserica sau Noul Popor al lui Dumnezeu;

- Botezul îl face pe om părtaș la Preoția lui Cristos, ceea ce îl angajează să-i slujească lui Dumnezeu printr-o participare vie la liturgia Bisericii și să-și exercite Preoția baptismală prin mărturia unei vieți sfinte.

„Renăscuți ca fii ai lui Dumnezeu prin renașterea (baptismală), cei botezați trebuie să mărturisească înaintea oamenilor credința pe care au primit-o de la Dumnezeu, prin Biserică și să participe la activitatea apostolică și misionară a Poporului lui Dumnezeu”. (Lumen Gentium 11).

Mir

Faptele Apostolilor 2,1-18

Când a sosit ziua Rusaliilor, toți erau adunați împreună în același loc. Și, dintr-o dată, s-a iscat din cer un vuiet, ca la venirea unei vijelii puternice, și a umplut întreaga casă în care stăteau. Atunci le-au apărut niște limbi ca de foc împărțindu-se și așezându-se asupra fiecăruia dintre ei. Toți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum Duhul le dădea să vorbească.

Și erau atunci la Ierusalim iudei, bărbați evlavioși din toate națiunile de sub cer. Când s-a auzit vuietul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas uimită, pentru că fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. Erau uimiți și se minunau spunând: „Oare nu sunt galileeni toți aceștia care vorbesc? Și cum de-i auzim fiecare în limba în care ne-am născut? Parți, mezi, elamiți și locuitori din Mesopotamia, Iudeea și Capadocia, din Pont și Asia, din Frigia și Pamfilia, din Egipt și din părțile Libiei, care sunt aproape de Cirene, romani în trecere, atât iudei cât și prozeliți, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu”. Căci toți erau uimiți și nu știau ce să creadă. Spuneau unii către alții: „Ce poate să însemne aceasta?” Dar alții, bătându-și joc, ziceau: „Sunt plini de must”.

Atunci, Petru, stând în picioare, împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a spus:

Vitrării cu meditații

Scris de prof. ing. Florin Moize

Mărti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

„Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să vă fie cunoscută aceasta și ascultați cu atenție cuvintele mele! Aceștia nu sunt beți, așa cum credeți voi, căci este ceasul al treilea al zilei. Însă aceasta este ceea ce a fost spus prin profetul Ioel:

Atunci, în zilele de pe urmă, spune Dumnezeu,

Voi revărsa din Duhul meu peste orice om.

Și vor profeti fiii și fiicele voastre,

Tinerii voștri vor avea viziuni,

Iar bătrânii voștri vor visa visuri.

Chiar și peste servitorii și servitoarele mele,

În zilele acelea, voi revărsa din Duhul meu,

Iar ei vor profeti.

Împreună cu Euharistia și Botezul, sacramentul Mirului sau al Confirmației formează ansamblul sacramentelor inițierii creștine și este sacramentul revărsării Duhului Sfânt.

În Vechiul Testament avem relatări despre faptul că Duhul lui Dumnezeu (*Ruah Yahve*) pune stăpânire pe anumiți oameni (judecători, regi și profeți) și îi face capabili să săvârșească fapte ce le depășesc puterile, făcând din ei conducători neînvinși ai Poporului lui Dumnezeu (Jud 14,6; 1 Sam 16,13; Ier 7,8 și altele). Tot în Vechiul Testament, profeții vestesc că Duhul lui Dumnezeu va fi dăruit prin intermediul unui personaj misterios, pe care îl numesc Unsul Domnului (

Mesia

în ebraică,

Cristos

în grecește). El va fi Rege din dinastia lui David și va fi atât de plin de Duhul lui Dumnezeu încât îl va putea dăruia din belșug tuturor membrilor Împărăției sale (Is 11,1-2; 61,1).

Isus, vorbind în Sinagoga din Nazaret și explicând textul din Isaia (Is 11,1-2) face cunoscut că el este Mesia, unsul Domnului, prevestit de profeți. (Lc 4,14-22). Și coborârea Duhului Sfânt asupra sa la Botezul de la Iordan a fost semnul că El este Mesia. Isus a promis că îl va revărsa pe Duhul Sfânt, pe care El îl posedă în totalitate, asupra întregului popor mesianic: „*Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească la tot adevărul*” (In 16,13). El va împlini această făgăduință prima dată în ziua de Paști, apoi, în mod și mai vizibil, în ziua de Rusalii.

La Rusalii evreii sărbătoreau promulgarea Legii pe muntele Sinai. Atunci muntele era înconjurat de flăcări, acum Duhul Sfânt coboară tot sub formă de flăcări. Apostolii sunt acuzați că au băut vin (textul de sus) dar Petru se ridică și le ia apărarea spunând că revărsarea Duhului Sfânt, care a avut loc, este semnul că timpurile mesianice prevestite de profetul Ioel, au venit.

Din ziua aceea, apostolii l-au dăruit pe Duhul Sfânt, prin impunerea mâinilor, celor botezați, spre a desăvârși în ei harul Botezului (cf Fapte 8, 14-17).

Sacramentul Mirului este, deci, o revărsare deplină a Duhului Sfânt. Mirul aduce astfel o creștere și o aprofundare a harului Botezului. Se mai numește și Sacramentul Confirmației pentru că Mirul este o confirmare, adică o întărire, o desăvârșire a Botezului. Fiind o întărire a Botezului, Mirul:

Vitralii cu meditatie

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

- consolidează în noi calitatea de fii ai lui Dumnezeu;
- ne unește mai strâns cu Cristos;
- sporește în noi darurile Duhului Sfânt;
- ne leagă mai strâns de Biserică;
- ne dăruiește o putere specială pentru a răspândi și apăra credința prin cuvânt și faptă, ca adevărați martori ai lui Cristos.

„Îndatorirea și dreptul laicilor de a fi apostoli decurg din însăși unirea lor cu Cristos, Capul. Într-adevăr, integrați prin Botez în Trupul Mistic al lui Cristos, întăriți cu puterea Duhului Sfânt prin Mir, ei sunt trimiși la apostolat de Domnul însuși... Așadar, tuturor creștinilor le este impusă nobila sarcină de a lucra neîncetat pentru ca vestea divină a mântuirii să fie cunoscută și primită de toți oamenii pe întreg pământul.” (Conciliul Vatican II, Apostolicam actuositatem,3).

Euharistia

Matei 26,26-29; Ioan 6,48-51

Și, în timp ce mâncau, Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o, a dat-o discipolilor și le-a spus: „Luați, mâncați; acesta este trupul meu!” Apoi, luând potirul, după ce a mulțumit, le-a dat lor, spunând: „Beți din acesta toți, căci acesta este sângele meu, al alianței, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. Vă spun că nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua în care îl voi bea cu voi, nou, în împărăția Tatălui meu”.

Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mana în pustiu și au murit. Aceasta este pâinea care se coboară din cer: ca, dacă mănâncă cineva din ea, să nu moară. Eu sunt pâinea cea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi în veci, iar pâinea pe care o voi da eu este trupul meu pentru viața lumii”.

În sine, „euharistie,, (*eucharistein* în limba greaca) înseamnă: recunoștință, grațitudine, aducere de mulțumire. Într-adevăr, lucrarea de mântuire a oamenilor pe care Cristos a înlăptuit-o din iubire a culminat cu jertfa de pe cruce prin care au fost ispășite păcatele lumii, iar lui Dumnezeu i s-a adus laudă și mulțumire desăvârșită. Prin Euharistie, Cristos a voit să prelungească lucrarea de mântuire până la sfârșitul lumii, pentru ca roadele mântuirii să ajungă la toți oamenii din toate timpurile și din toate locurile.

Așadar Euharistia este:

- jertfa lui Cristos de pe Calvar care devine prezentă pe altar. De aceea se mai numește și Sfânta Jertfă sau Jertfa Sfintei Liturghii. Cristos a făcut din Euharistie memorialul morții sale pe cruce, memorial însemnând nu doar comemorarea unui eveniment din trecut, ci reactualizarea, aducerea lui în prezent. Biserica a reamintit acest adevăr de credință la Conciliul al II-lea din Vatican: „
La Cina cea de Taină, în noaptea în care a fost vândut, Mântuitorul nostru a orânduit Jertfa euharistică a Trupului și Sângelui său pentru a perpetua de-a lungul veacurilor Jertfa Crucii până la a doua lui venire și pentru a încredința astfel Miresei sale preaiubite, Biserica, memorialul morții și al învierii sale.”

(Conciliul Vatican II, SC,47)

Ori de câte ori se celebrează pe altar Jertfa Crucii în care Cristos, Mielul nostru de Paști, a fost jertfit, se împlinesc lucrarea mântuirii noastre. (Conciliul Vatican II LG,3)”

- continuarea întregii lucrări de mântuire înfăptuite de Isus din momentul Întrupării sale. E adevărat că Isus, la Cina cea de Taină, atrage atenția asupra jertfei de pe cruce: „*Acesta este Trupul meu frânt (ucis), ...Acesta este sângele meu vărsat*”, dar prin aceasta nu exclude restul lucrării de mântuire, ci scoate în evidență că lucrarea de mântuire a oamenilor a culminat cu jertfa de pe Calvar.

- jertfa Bisericii; jertfa lui Cristos, devine și jertfa mădularelor Trupului său, adică jertfa pe care o oferă Biserica. Este jertfa lui Cristos întreg: Capul și mădularele. Astfel, la Sfânta Liturghie împreună cu Victima dumnezeiască, Biserica se oferă pe ea însăși oferind viața, suferința, munca, rugăciunea credincioșilor, care astfel unite cu cele ale lui Cristos, dobândesc valoare infinită.

- ospățul sfânt al împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului. În centrul celebrării Euharistiei se află pâinea și vinul care, prin cuvintele lui Cristos rostite la Prefacere și prin invocarea Duhului Sfânt, devin Trupul și Sângele lui Cristos. Dumnezeu a pregătit pâinea și vinul încă din Vechiul Testament ca ele să devină semne ale Jertfei Euharistice: jertfa de pâine și vin adusă de Melchisedec a fost o prevestire a Jertfei euharistice (Gen 14,17-18); mana pe care Dumnezeu a trimis-o poporului său în timpul călătoriei prin pustiu(Ex 16,4-15), nu numai ca să-i potolească foamea, dar și pentru a-i aminti că are nevoie de o hrană și pentru suflet, e la fel o imagine a Euharistiei. Cel mai grăitor a fost prefigurată Euharistia prin cina pascală pe care evreii o făceau anual pentru a comemora eliberarea din robia Egiptului (la această cină rituală, împreună cu mielul fript și cu ierburile amare, ei mâncău pâine nedospită – azimă) (Deut 16,3). Tot ce s-a prevestit mai înainte s-a împlinit la Cina cea de Taina pe care Isus a celebrat-o împreună cu ucenicii săi. A fost o cină rituală sau pascală pe care Isus a transformat-o în memorialul jertfei sale de pe cruce, prin care s-a adus omenirii adevărata eliberare. Astfel altarul la care se săvârșește Liturghia este altar de jertfă și în același timp este masa Domnului. Pe altar Cristos se oferă ca victimă pentru păcatele oamenilor și totodată ni se dă ca hrană coborâtă din cer. Chemarea lui Cristos de a-l primi în Euharistie (se mai cheamă Sfânta împărtășanie) este deosebit de stăruitoare: „*Adevăr, adevăr zic vouă, dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele lui, nu veți avea viață în voi*” (In 6,53).

Roadele principale ale Împărtășaniei sunt:

- unirea intimă cu Isus Cristos;
- păstrează și sporește viața supranaturală primită în Botez, așa cum hrana materială menține viața trupească și ne dă putere;
- ne ține departe de păcat;
- ealizează unitatea Bisericii și unitatea creștinilor între ei;

Biserica a urmat de la început porunca lui Cristos de a celebra ceea ce El a făcut la Cina cea de Taină. Ea recomandă cu stăruință credincioșilor să primească Sfânta Împărtășanie ori de câte ori participă la celebrarea Euharistiei; de asemenea, afirmă ca obligatorie primirea Împărtășaniei cel puțin odată pe an.

„Biserica veghează cu grijă ca fii săi să nu asiste ca străini și spectatori muți la acest mister al credinței, ci înțelegându-l bine, cu ajutorul ceremoniilor și rugăciunilor, să participe la acțiunea sacră în mod conștient, cu pietate și activ; să fie instruiți prin Cuvântul lui Dumnezeu, să se hrănească la masa trupului Domnului, să aducă mulțumire lui Dumnezeu. Nu numai să ofere Ostia nepătată prin mâinile preotului, ci împreună cu el să învețe a se oferi pe ei înșiși și, prin Cristos Mijlocitorul, să se desăvârșească din zi în zi în unirea cu Dumnezeu și în unirea dintre ei, pentru ca în cele din urmă Dumnezeu să fie totul în toți.”(Conciliul Vatican II, SC 48).

Pocăința

Marcu 1,14-15; Ioan 20,21-23

După ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea, predicând evanghelia lui Dumnezeu și spunând: „S-a împlinit timpul și împărăția lui Dumnezeu este aproape! Convertiți-vă și credeți în evanghelie”.

Atunci, Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”. Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Duhul Sfânt. Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute”.

Actul de convertire pecetluit prin Botez este împlinit o dată pentru totdeauna. Botezul nu se mai poate repeta. Or, cei botezați pot să cadă iar în păcat. De aceea chemarea lui Cristos la convertire continuă să răsună în viața creștinilor. Cea „*de-a doua convertire*”, Pocăința, (prima fiind aceea la Botez) este o îndatorire neîntreruptă pentru întreaga Biserică:

„Biserica incluzând în sânul ei oameni păcătoși, deopotrivă sfântă și având mereu nevoie de purificare, practică neîncetat pocăința și înnoirea”

(Conciliul Vatican II, LG nr.8). Sfântul Ambrozie spune referitor la cele două convertiri: „*În Biserică există apa și lacrimile: apa Botezului și lacrimile Pocăinței*”

Așadar iertarea păcatelor săvârșite după Botez este acordată printr-un sacrament propriu numit sacramentul Convertirii, al Spovezii, al Pocăinței sau al Reconcilierii. Dacă păcatul este o ofensă adusă lui Dumnezeu, se înțelege de la sine că numai Dumnezeu îl poate ierta. Dumnezeu este îndurare infinită și este dispus să ierte păcatul dacă omul îl recunoaște și se căiește. Isus a venit să aducă lumii vestea cea bună, iar vestea cea bună este: *„Îți sunt iertate păcatele!”* (Lc 7,48).

Când Isus a spus aceste cuvinte femeii păcătoase care plângea la picioarele sale, și când le-a spus și paralizicului pe care l-a vindecat, unii dintre cei de față au ripostat:

„Cine este acesta de rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?”

(Lc 5,12). Aveau dreptate când spuneau că numai Dumnezeu poate să ierte păcatele. Iar Isus a iertat păcatele tocmai pentru că era Dumnezeu.

După ce Cristos a murit, a înviat și s-a înălțat la cer, va înceta oare să-i mai ierte pe oameni și să-i elibereze de păcate? Nu. El va continua să-i ierte, căci va rămâne cu noi până la sfârșitul veacurilor. El rămâne în Biserică sa, care este Trupul sau mistic, și continuă să ierte prin Biserică sa. Isus a promis mai întâi lui Petru singur, apoi întregului grup de apostoli că le va da cheile împărăției cerurilor și tot ce vor lega pe pământ va fi legat și în cer, și tot ce vor dezlega pe pământ va fi dezlegat și în cer.

Cristos i-a investit pe apostoli cu puterea de a ierta păcatele în ziua învierii(cf In 20,21-23 - textul de sus). În Biserică, cu puterea primită de la Cristos, urmașii apostolilor continuă sa ierte păcatele.

Ungerea bolnavilor

Iacob 5,14-15

Este cineva dintre voi bolnav? Să-i cheme pe preoții Bisericii și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Iar rugăciunea făcută cu credință îl va mântui și Domnul îl va ridica, iar dacă a săvârșit păcate, i se vor ierta.

Pentru evrei, untdelemnul, pătrunzând în corp (Ps 109,18), conferă tărie, sănătate, bucurie și frumusețe. Se înțelege că, pe plan religios, ungerile cu untdelemn au fost considerate semne de bucurie sau respect. Untdelemnul mai era folosit și pentru vindecarea bolnavilor, de exemplu, pentru tămăduirea rănilor (Is 1,6), așa cum a făcut bunul Samaritean (Lc 10,34). După Levitic 14,10-32, leproșii vindecați erau unși cu untdelemn ca rit de purificare.

Vitrării cu meditații

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06

Când ucenicii au fost trimiși de Cristos să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu, ei au primit puterea de a alunga duhurile necurate și de a vindeca orice boală și neputință (Mt 10,1; Lc 9,1s); porniți în misiune, ei au uns cu untdelemn pe mulți infirmi și i-au vindecat în mod miraculos (Mc 6,13). Aceste ungeri practicate de Apostoli, ca urmare a unei porunci a lui Isus, sunt la originea ritului ungerii bolnavilor în Biserică.

Scrisoarea lui Iacob prescrie ca prezbiterii să facă, în numele Domnului, o ungere a bolnavului. Boala fiind consecința păcatului, ungerea făcută în numele Domnului realizează „mântuirea” bolnavului: ea îl face părtaș la biruința lui Cristos asupra păcatului și a morții, fie prin vindecare, fie printr-o creștere a tăriei de a înfrunța moartea.

Roadele acestui sacrament sunt:

- *tăria sufletească*; Ungerea bolnavilor (sau Maslul) îi ajută pe bolnavi să înțeleagă încercarea, le dă tărie, răbdare, seninătate, curaj pentru a lupta împotriva bolii, pentru a nu se lăsa demoralizați, pentru a-și uni propria suferință cu suferința răscumpărătoare a lui Cristos.

- *vindecarea trupească*; aceasta poate avea loc în două forme: una pământească, imediată, care constă în recuperarea sănătății fizice - aceasta este doar posibilă, dar chiar dacă are loc, este numai provizorie iar a doua este escatologică, adică se va realiza la învierea de apoi - aceasta este sigură și definitivă și reprezintă victoria finală și totală a bolii.

„Prin sfânta ungere a bolnavilor și prin rugăciunea preoților, Biserica întreagă îi încredințează pe bolnavi Domnului răstignit și glorificat, pentru a-i alina și a-i mântui; mai mult, ea îi îndeamnă să se asocieze de bună voie pătimirii și morții lui Cristos pentru a contribui astfel la binele Poporului lui Dumnezeu” (Conciliul Vatican II.LG 11)

Preoția

Matei 4,18-22; Ioan 15,12-17

Umblând de-a lungul Mării Galileii, a văzut doi frați: pe Simon, numit Petru, și pe Andrei, fratele lui, aruncând năvodul în mare, căci erau pescari, și le-a spus: „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni!” Iar ei, părăsind îndată năvoadele, l-au urmat. Plecând de acolo, a văzut alți doi frați, pe Iacob, fiul lui Zebedeu, și pe Ioan, fratele lui, în barcă, împreună cu Zebedeu, tatăl lor, reparându-și năvoadele, și i-a chemat. Iar ei, părăsind îndată barca și pe tatăl lor, l-au urmat.

Aceasta este porunca mea: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit eu. Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc. Nu vă mai numesc servitori, pentru că servitorul nu știe ce face stăpânul lui. Însă v-am numit pe voi prieteni pentru că toate câte le-am auzit de la Tatăl vi le-am făcut cunoscute. Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am constituit ca să mergeți și să aduceți rod, iar rodul vostru să rămână, pentru ca orice îl veți ruga pe Tatăl în numele meu să vă dea. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.

Preoția este sacramentul prin care misiunea încredințată de Cristos apostolilor continuă să se exercite în Biserică până la sfârșitul veacurilor. (Catehismul Bisericii Catolice nr. 1536)

În Vechiul Testament, poporul ales a fost orânduit de Dumnezeu ca „împărăție de preoți și un neam sfânt”
(Ex 19,6).Cu

toate acestea, Dumnezeu a ales unul din cele douăsprezece triburi, acela al lui Levi, pe care l-a pus deoparte pentru slujba preoțească. Dar după cum jertfele Vechiului Testament nu puteau să înfăptuiască mântuirea lumii, nici Preoția Vechiului Testament nu putea să o înfăptuiască.

Mântuirea lumii avea să se înfăptuiască o dată pentru totdeauna într-o singură jertfă, adică prin jertfa unică a lui Cristos pe cruce. De aceea Cristos avea să fie și singurul Mare Preot și unic Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Deși nu-și atribuie niciodată titlul de preot, pentru că în mediul ebraic de atunci, acest titlu desemna o funcție bine definită, rezervată membrilor tribului lui Levi, Isus își vede și definește misiunea în termeni sacerdotali. Pentru Isus, moartea sa, care pentru dușmanii săi este pedeapsa pentru blasfemie, iar pentru ucenici este un eșec, este o *jertfă*, pe care o descrie cu figurile din Vechiul Testament ; o compară cu jertfa de ispășire a Slujitorului lui Dumnezeu (Mc 10,45; 14,24;cf Is 53), sau cu jertfa Legământului lui Moise la Sinai (Mc 14,24;cf Ex 24,8).

De asemenea *sângele* pe care și-l oferă în timpul Paștelui îl evocă pe cel al mielului pascal (Mc,14,24;cf Ex 12,7.13.22s). Isus acceptă această moarte la care îl osândesc oamenii. O oferă El însuși, precum preotul oferă victima, și de aceea așteaptă prin ea să obțină ispășirea păcatelor, instaurarea Noului Legământ, mântuirea poporului său. Pe scurt, El este preotul propriei jertfe.

Isus i-a chemat pe Cei Doisprezece pentru a le încredința responsabilitatea Bisericii sale. I-a pregătit pentru slujirea Cuvântului; le-a transmis unele din puterile sale (Mt 10,8.40; 18,18); în ultima seară, le-a încredințat Euharistia (Lc 22,19). Acestea constituie participări specifice la preoția lui.

Apostolii au înțeles acest lucru. La rândul lor și ei au numit responsabili pentru a le continua lucrarea. Unii dintre aceștia sunt numiți *prezbiteri* (bătrâni), termen ce stă la baza numelui actual de preot (Fp 14,23; 20,17; Tit 1,5).

Prin preotul hirotonit, Cristos își continuă lucrarea sa preoțească în lume cu cele două aspecte fundamentale ale ei: de a aduce mântuirea oamenilor din partea lui Dumnezeu și de a aduce cult desăvârșit din partea oamenilor lui Dumnezeu. Mai ales prin celebrarea Sfintei Liturghii se perpetuează jertfa de pe cruce, prin care lumea e mântuită iar lui Dumnezeu i se aduce închinare desăvârșită.

Căsătoria

Marcu 10,1-19; Efeseni 5,20-33

Plecând de acolo, a venit în ținuturile Iudeii, dincolo de Iordan, iar mulțimile s-au adunat din nou în jurul lui. Și iarăși, după cum îi era obiceiul, le învăța. Atunci au venit fariseii și, ca să-l pună la încercare, l-au întrebat dacă îi este permis unui bărbat să-și lase femeia”. El le-a răspuns: „Ce v-a poruncit Moise?” l-au spus: „Moise a permis să scrie un act de despărțire și s-o lase”. Isus le-a spus: „Din cauza împietririi inimii voastre v-a scris porunca aceasta. Însă, de la începutul creației, i-a făcut bărbat și femeie; de aceea omul își va părăsi tatăl și mama și se va uni cu soția lui și cei doi vor fi un singur trup, astfel încât nu vor mai fi doi, ci un singur trup. Prin urmare, ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă”.

Aduceți mulțumiri lui Dumnezeu Tatăl întotdeauna și pentru toate în numele Domnului nostru Isus Cristos.

Fiți supuși unii altora în frica lui Cristos. Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului, pentru că bărbatul este capul femeii așa cum și Cristos este capul Bisericii, trupul său, al cărui mântuitor și este. Și cum Biserica se supune lui Cristos, tot așa și femeile [să fie supuse] bărbaților lor în toate.

Bărbaților, iubiți-vă soțiile așa cum Cristos a iubit Biserica și s-a dat pe sine pentru ea pentru a o

sfinți, purificând-o prin baia apei în cuvânt, ca să și-o prezinte sieși ca o Biserică glorioasă, fără să aibă vreo pată sau rid sau ceva asemănător, ci să fie sfântă și neprihănită. Tot așa și bărbații trebuie să-și iubească soțiile ca pe trupul propriu. Cine își iubește soția se iubește pe sine. Căci nimeni nu și-a urât vreodată propriul trup, dimpotrivă, îl hrănește și îl îngrijește așa cum [face] Cristos pentru Biserică. Căci toți suntem mădulare ale trupului său. De aceea își va lăsa omul tatăl și mama și se va uni cu soția sa și cei doi vor fi un singur trup. Misterul acesta este mare: eu o spun cu privire la Cristos și la Biserică, dar și cu privire la voi: fiecare să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția să aibă respect față de bărbat.

„Legământul matrimonial, prin care un bărbat și o femeie constituie între ei o comuniune intimă de viață și de iubire, a fost întemeiat și înzestrat cu legile sale proprii de către Creator. Prin natura sa este rânduit spre binele soților și spre procrearea și educarea copiilor. Între cei botezați, el a fost înălțat de Cristos Domnul la demnitatea de sacrament”. (Conciliul Vatican II, GS nr.48)

Dumnezeu este iubire și, creându-l pe om după chipul și asemănarea sa, iubirea este vocația fundamentală și înnăscută a fiecărei ființe umane. Sădind iubirea reciprocă în bărbat și femeie, Dumnezeu a voit ca iubirea lor să fie imaginea iubirii absolute și nestrămutate cu care Dumnezeu îl iubește pe om.

Iubirea dintre bărbat și femeie este bună în ochii Creatorului: Dumnezeu o binecuvântează, o vrea rodnică, pentru ca lucrarea de creație începută de El să continue prin ei (cf Gen 2,18.24;1.28).

Dintotdeauna, iubirea dintre soți a fost amenințată de dezbinare, de spirit de dominare, infidelitate, gelozie, poftă dezordonată, conflicte care duc uneori la ură și despărțire. Credința ne învață că aceste dezordini nu provin din natura bărbatului și a femeii, ci din păcat. Păcatul a avut drept consecință nu numai ruptura cu Dumnezeu, ci și ruptura dintre bărbat și femeie, astfel încât ordinea stabilită de Dumnezeu a fost grav tulburată.

În Vechiul Testament, din cauza împietririi inimii omului, Moise, deși , prin legi date, ocrotește femeia împotriva arbitrarului și dominării de către bărbat, îngăduie repudierea femeii.

De asemenea, în Vechiul Testament, Dumnezeu tolerează poligamia, pe care o mai găsim la patriarhi și regi. Dar profeții au pregătit conștiința poporului ales pentru a face să se înțeleagă bine că planul lui Dumnezeu dintru început cu privire la căsătorie a fost ca acesta să fie unică și indisolubilă.

Cristos readuce, fără echivoc, căsătoria la starea voită de Creator dintru început. Îngăduința dată de Moise bărbatului de a-și lăsa femeia fusese o cedare în fața împietririi inimii și de aceea o desființează. Legătura conjugală dintre bărbat și femeie nu se poate desface, fiindcă însuși Dumnezeu a încheiat-o și „*ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă*” (Mt 19,6).

Când Isus a spus acest lucru în predica sa, cei de față au rămas nedumeriți, considerând că ceea ce cere El nu se poate realiza. De fapt, restabilind ordinea inițială pe care Dumnezeu a stabilit-o cu privire la căsătorie, Cristos nu pune asupra soților o povară prea apăsătoare și cu neputință de purtat, căci totodată El oferă și remediile care vindecă rănila lăsate de păcat căsătoriei: Cristos le oferă soților care îl urmează, renunțând la ei înșiși și luându-și zilnic crucea pe umeri, tăria și harul necesar pentru a trăi căsătoria așa cum a orânduit-o Dumnezeu: indisolubilă. Acest har al căsătoriei este rodul crucii lui Cristos.

Apostolul Paul învață că legământul de căsătorie al soților este semnul sau sacramentul legământului dintre Cristos, Mirele, și Biserica, Mireasa sa. Având în vedere că sacramentul este un semn care produce ceea ce semnifică, putem spune că prin unirea conjugală dintre soți se înfăptuiește ceva asemănător cu unirea nupțială dintre Cristos și biserica sa.

„Căsătoria este sacramentul care îl unește indisolubil pe bărbat cu femeia așa cum Cristos este unit cu Biserica, Mireasa sa, El care le dă harul de a trăi împreună în sfințenie și de a-și crește copiii în spirit creștin” (Catehismul Papei Pius al X-lea).

Vitratii cu meditatii

Scris de prof. ing. Florin Moize

Marti, 22 Noiembrie 2011 22:00 - Ultima actualizare Luni, 29 Aprilie 2013 09:06
